

POSTANOWIENIE

Dnia 10 listopada 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Krystyna Bednarczyk (sprawozdawca)

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z zażalenia D. D. i wniosku o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2006 r. w sprawie III SO 14/06, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 listopada 2006 r.,

1. odrzuca zażalenie

2. oddala wniosek o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2006 r. III SO 14/06.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 lipca 2006 r. III SO 14/06 Sąd Najwyższy odrzucił zażalenie D. D. na zarządzenie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2006 r. zwracające zażalenie na poprzednie zarządzenie z dnia 16 marca 2006 r. o zwrocie skargi na przewlekłość postępowania oraz o zwrocie wniosku o ustanowienie radcy prawnego z urzędu. Sąd Najwyższy uznał za niedopuszczalne zażalenie na zarządzenie wydane przez Sąd Najwyższy stwierdzając, że od orzeczeń i zarządzeń Sądu Najwyższego nie przysługują środki odwoławcze.

Od tego postanowienia D. D. działający bez adwokata lub radcy prawnego wniósł zażalenie, w którym zarzucił, że zarządzenie o zwrocie wniosku o ustanowienie radcy prawnego z urzędu narusza przepis art. 87¹ § 2 k.p.c., na podstawie którego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym o zwolnienie od kosztów sądowych i o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego z urzędu nie obowiązuje przymus adwokacko-radcowski. Jednocześnie skarżący złożył wniosek o uzupełnienie zaskarżonego postanowienia przez umieszczenie w nim orzeczenia o odmowie ustanowienia radcy prawnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje. Przepis art. 87¹ § 1 k.p.c. ustanawia generalną zasadę obowiązkowego zastępstwa strony przez adwokata lub radcę prawnego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym. Na podstawie art. 130 § 5 k.p.c. pisma procesowe sporządzone z naruszeniem tej zasady podlegają zwrotowi bez wzywania do usunięcia braków. Przy zastosowaniu zasady ogólnej wniesione przez skarżącego zażalenie powinno zostać zwrócone. Wyjątki od tej zasady przewidziane są w art. 87¹ § 2 k.p.c., który to przepis nie wymaga przymusu adwokacko-radcowskiego między innymi w postępowaniu o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego z urzędu. Ponieważ skarżący po wydaniu pierwszego zarządzenia o zwrocie skargi na przewlekłość postępowania złożył taki wniosek, jego kolejne zażalenie można traktować jako złożone w postępowaniu, o którym mowa w art. 87¹ § 2 k.p.c.

Zażalenie to jest jednak niedopuszczalne. Zażalenia na postanowienia sądu przysługują tylko wówczas, gdy ustawa dopuszcza taki środek zaskarżenia. Zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje jedynie na postanowienia wymienione w art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c. Są to postanowienia sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz niektóre inne postanowienia sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie. Nie są tu wymienione postanowienia wydawane przez Sąd Najwyższy, co oznacza, że postanowienia Sądu Najwyższego nie podlegają zaskarżeniu. Zażalenie jako niedopuszczalne podlega więc odrzuceniu na podstawie art. 370 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 394¹ § 3 k.p.c.

Nie może także zostać uwzględniony wniosek o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2006 r. przez wydanie orzeczenia o odmowie ustanowienia radcy prawnego. Postanowienie to zostało wydane w

wyniku rozpoznania zażalenia na zarządzenie o zwrocie zażalenia i zwrocie wniosku o ustanowienie radcy prawnego z urzędu. Ten ostatni wniosek nie był przedmiotem postępowania przed Sądem Najwyższym rozpoznającym zażalenie, lecz wcześniejszego postępowania zakończonego zarządzeniem o zwrocie wniosku. Postanowienie odnosiło się jedynie do zażalenia i nie mogło zawierać orzeczenia w przedmiocie wniosku który został zwrócony. Zgodnie z art. 351 § 1 k.p.c. strona może zgłosić wniosek o uzupełnienie wyroku (także postanowienia), jeżeli sąd nie orzekł o całości żądania. W tym przypadku żądanie określone w zażaleniu dotyczyło uchylenia zarządzenia o zwrocie wniosku a nie merytorycznego rozstrzygnięcia wniosku. Wniosek podlega więc oddaleniu na podstawie art. 351 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.